

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 175/2016
22.03.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија Весне Поповић, председника већа, Лидије Ђукић и Божидара Вујичића, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., Ул. ... бр. ..., чији је пуномоћник Весна Лакетић, адвокат из ..., против туженог ЈП „Путеви Србије“ из Београда, чији је пуномоћник Драгољуб Рајевић, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 204/15 од 29.06.2015. године, у седници одржаној 22.03.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 204/15 од 29.06.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Шиду П1 276/13 од 04.06.2014. године, ставом првим изреке усвојен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се поништи као незаконит акт туженог и то решење о отказу уговора о раду бр. ... од 10.10.2008. године. Ставом другим изреке обавезан је тужени да тужиоца врати на рад на послове који одговарају његовој стручној спреми и стручном знању и призна му сва права из радног односа, као и да му накнади трошкове поступка од 182.250,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 204/15 од 29.06.2015. године, после одржане расправе, ставом првим изреке жалба туженог је усвојена и преиначена првостепена пресуда, тако што је одбијен тужбени захтев тужиоца да се поништи решење туженог бр. ... од 10.10.2008. године о отказу уговора о раду, захтев да се обавеже тужени да тужиоца врати на рад на послове који одговарају његовој стручној спреми и стручном знању и призна му сва права из радног односа, као и да му накнади трошкове поступка од 182.250,00 динара. Ставом другим изреке обавезан је тужилац да на име накнаде трошкова поступка исплати туженом 46.500,00 динара. Ставом трећим изреке обавезан је тужилац да на име накнаде трошкова жалбеног поступка плати туженом 81.750,00 динара.

Против правоснажне пресуде донесене у другом степену, тужилац је изјавио ревизију због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, бр.72/11 и 55/14), који се примењује на основу члана 506. став 2. тог закона, Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код туженог на неодређено време, према уговору о раду од 03.07.2006. године и анексу тог уговора од 22.05.2008. године, а обављао је послове инкасанта на наплатној станици „...“. Спорним решењем туженог бр. ... од 10.10.2008. године, тужиоцу је отказан уговор о раду на основу члана 179. тачка 2. Закона о раду због повреде радне обавезе: несавесним радом проузроковање мањка, односно вишка новца, признаница или картица предвиђене чланом 12. став 12.4. алинеја 5. анекса уговора о раду и недолично понашање према запосленима у предузећу као што су свађа, псовке, непристојно обраћање, увреде и слично предвиђене чланом 12. став 12.3. тачка 3. алинеја 5. анекса уговора о раду. Радњу која је утврђена као повреда радне обавезе у вези несавесног рада, тужилац је извршио 22.08.2008. године, када је радећи послове инкасанта на наплатној станици „...“ у пазару остварио вишак од 54,00 евра који према задужењу од 1.385,00 евра представља висок износ вишка с обзиром на период рада од 2 часа и 10 минута при смањеној фреквенцији саобраћаја од 209 возила, а што су утврдили контролори ББ и ВВ. Због овог догађаја тужилац је решењем бр. ... од 26.08.2008. године удаљен са рада у трајању до три месеца. Такође, због наведеног догађаја тужиоцу је достављено упозорење бр. ... од 28.08.2008. године о постојању разлога за отказ уговора о раду у коме је још наведено и да тог дана – 22.08.2008. године тужилац није уписао лични новац у књигу личног новца. Тужилац се на ово упозорење изјаснио 01.09.2008. године. Такође, радњу која је утврђена као непоштовање радне дисциплине у вези недоличног понашања, тужилац је извршио 22.08.2008. године, када је после извршене контроле, контролора ББ вређао и претио му да ће бити претучен и да му се деца хлеба неће најести. Због овога је тужиоцу достављено друго упозорење бр. ... од 23.09.2008. године, на које је тужилац доставио писано изјашњење.

Полазећи од наведеног чињеничног стања, другостепени суд је правилно применио одредбе члана 179. тачка 2. и 3. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05, 61/05), када је одбио захтев тужиоца за поништај решења о отказу уговора о раду од 10.10.2008. године и за враћање на рад.

Одредбом члана 179. Закона о раду прописано је да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако запослени својом кривицом учини повреду радне обавезе утврђену општим актом или уговором о раду (тачка 2) и ако запослени не поштује радну дисциплину прописану актом послодавца,

односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца (тачка 3).

Чланом 12. став 12.3. тачка 3. алинеја 5. анекса уговора о раду од 22.05.2008. године предвиђено је да се запосленом може отказати уговор о раду због непоштовања радне дисциплине ако се недолично понаша према запосленима у предузећу као што су свађа, псовке, непристојно обраћање, клевета, увреда или слично, док према члану 12. став 12.4. алинеја 5. истог акта запослени чини повреду Правилника о обављању послова наплате посебне накнаде за употребу пута или путног објекта од 14.03.2008. године, ако несавесним радом проузрокује мањак, односно вишак новца, признаница или картица и алинеја 6. неуписивање или неправилно уписивање личног новца који се депонује пре почетка рада на наплатној станици или задржавање новца код себе и недепоновање истог на месту одређеном за то.

По оцени Врховног касационог суда, правилан је закључак другостепеног суда да су се у радњама тужиоца на дан 22.08.2008. године, када је вршена контрола његовог рада, стекла обележја повреде радне обавезе из члана 12. став 12.4. алинеја 6. анекса уговора о раду (неуписивање личног новца) чиме је образован отказни разлог из члана 179. тачка 2. Закона о раду и обележја непоштовања радне дисциплине из члана 12. став 12.3. тачка 3. алинеја 5. анекса уговора о раду (недолично понашање према запосленима) чиме је образован отказни разлог из члана 179. тачка 3. Закона о раду.

Наиме, другостепени суд је закључио да тужилац није учинио повреду радне обавезе из члана 12. став 12.4. алинеја 5. анекса уговора о раду (проузроковање вишка новца у дневном пазару) јер то тужени није доказао, али, како је учинио другу повреду радне обавезе (неуписивање личног новца) и непоштовање радне дисциплине (недолично понашање према запосленима), то је спорно решење законито.

Врховни касациони суд налази да је ово правилан закључак другостепеног суда, јер у ситуацији када је запосленом отказан уговор о раду због више повреда радне обавезе или непоштовања радне дисциплине за закључак о законитости отказног акта довољно је да је постоје радње запосленог које образују једну повреду радне обавезе или непоштовања радне дисциплине. У конкретном случају управо је о томе реч и стога се неосновано ревизијом указује да је другостепени суд огласио тужиоца одговорним за радње које не представљају повреду радне обавезе или непоштовање радне дисциплине.

У погледу повреде која се односи на неуписивање личног новца, ревизијом се указује да је другостепени суд ставио на терет тужиоцу ову повреду радне обавезе, док то тужени изреком спорног решења није учинио. Ревизијски суд ове наводе оцењује неоснованим зато што тужиоцу јесте стављено на терет да 22.08.2008. године није уписао лични новац у књигу личног новца, тако што је ово изричито наведено у упозорењу од 28.08.2008. године, о овоме се тужилац изјаснио писаним путем 01.09.2008. године (неоспоровајући ту чињеницу, али наводећи да је била гужва и да је заборавио), а ово је наведено и у спорном решењу у образложењу (страна 2, пасус 5) уз утврђење да је то понашање супротно члану 13. Правилника. Наиме, тужилац је

обављао послове инкасанта за чије је обављање од нарочитог значаја Правилник о обављању послова наплате посебне накнаде за употребу пута или путног објекта од 14.03.2008. године и због чега је у анексу уговора о раду који је тужилац са туженим закључио 22.05.2008. године, посебним ставом (12.4.) издвојено 11 повреда које представљају управо повреде тог Правилника, међу њима, неуписивање личног новца у књигу личног новца (алинеја 5). Тачан је навод да тужени у изреци спорног решења није навео да тужиоцу ставља на терет радњу неуписивања личног новца, међутим, ово није релевантна околност, јер је то наведено у образложењу решења (претходно у упозорењу и изјашњењу тужиоца) а с овим у вези ревизијски суд оцењује неоснованим наводе да је спорно решење незаконито, зато што изрека не садржи место, време и начин извршења повреде радне обавезе. Ово из разлога што спорно решење садржи све те елементе у образложењу, а нема прописа који обавезује послодавца да их наведе у изреци решења о отказу уговора о раду, с обзиром да је чланом 185. став 1. Закона о раду прописано да се уговор о раду отказује решењем, у писаном облику, и обавезно садржи образложење и поуку о правном леку.

У погледу непоштовања радне дисциплине које се односи на недолично понашање према запосленима, ревизијом се указује да је другостепени суд погрешно применио материјално право, јер се овакво понашање може сматрати отказним разлогом само у случају да се понавља у дужем временском периоду и да је таквог степена и учесталости да негативно утиче на рад запослених и пословање послодавца, а занемарена је чињеница да је вербално обраћање тужиоца контролору уследило након његовог усменог удаљења са радног места. Ревизијски суд ове наводе оцењује неоснованим, зато што изнето није услов за примену отказног разлога из члана 179. тачка 3. Закона о раду који је у конкретном случају образован радњама тужиоца на дан 22.08.2008. године када се запосленом – контролору ББ обратио увредљивим и претећим речима што представља недолично понашање према запосленом предвиђено као непоштовање радне дисциплине анексом уговора о раду због кога се може отказати уговор о раду.

Имајући у виду наведено, тужиоцу је законито престао радни однос, па тужени није у обавези да га врати на рад, јер нису испуњени услови прописани чланом 191. став 1. Закона о раду.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци на основу члана 414. став 1. Закона о парничном поступку.

**Председник већа-судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић